

Pàgines antològiques d'excursionisme

Llegendes de la Schwarzwald
(Selva negra)

Per Artur Osona

El llac de Wildersee.—En el temps en que la Reina Berta filava, una tribu de nans diformes omplien el bosc amb la malastruga anomenada de llurs malefics.

Nobles i villans, vells i minyones, poblets i abadies, tothom n'estava igualment queixós. Els nans ballaven llur «sabbath» voltant el Wildersee. Exorcismes, oracions, amenaces, tot s'havia emprat contra aquella tribu maleïda, sense resultat. Ni la llança ni l'hisop no tenien acció sobre d'ells. Els habitants dels voltants pensaven ja en desocupar i abandonar llurs cases.

En aquella època vivia en una pobre cabanya un noi que es trobà sobre de l'herba, abandonat, una nit de tardor, sense saber sa procedència. La Caritat el mantingué. Els seus cabells, rossos d'or, formaven una aurèola al voltant de son front. Creixia amb bons sentiments; era molt religiós: les dones deien que era un àngel que havia perdut les ales. Un jorn, commogut dels plors d'una pobra mare, a la què els follets li havien robat el filllet, aixecà les seves mans al cel: «Tu, que vas salvar a Tobies, Senyor, protegeix-me!», digué, mentre es dirigia cap al llac de Wildersee. Tota la gent el seguí, pregant a Déu, fins que el noi desaparegué en el bosc. Així que es va fer de nit en el llac, de les negres cavernes, del buid de les roques, dels abets seculars, de les espesses bardisses i del fons de les aigües sortiren una gran munió de follets, brincant i fent ganyotes. Veient que el noi estava agenollat sobre una pedra, d'un salt hi anaren tots, i el voltaren fent una sardana vertiginosa que anava estrenyent-se més i més fins que arribaren a tocar-lo. Llavors el noi cullí un grapat de fulles seques, i escampant-les sobre la horrible tropa digué: «Vosaltres, que heu ferit, sigueu ferits!» Instantàniament la màgica sardana desaparegué. A l'endemà, els muntanyencs que, abans de l'eixida del sol es dirigiren al llac, vegeren admirats el noi que encara feia oració, voltat de petits abets i olms blancs, molt torçats i deformats, esparsos per terra i que mai ningú no havia vist. Els peus dels follets, tocats per les fulles seques, s'havien arrelat en terra i fa segles que s'arrosseguen esbufegant entre els rocs del llac.

Petersthal (Vall d'En Pere).—En la selva negra hi havia un Rei tant i tant bo, que havia merescut la protecció d'un fada de la contrada.

El Rei havia tret d'un gran perill a la fada, un jorn que baix la forma